

žalující firmy ze dne 28. listopadu 1924 o prohlášení, obsaženém v lístku ze dne 25. listopadu 1924. Jeho povinností bylo, by žalující firmě po obdržení dopisu ze dne 28. listopadu 1924 sdělil pravý stav věci a aby se postaral o to, aby zbývající story byly žalující firmě poslány zpět. Když tak neučinil, schválil mlčky prohlášení ze dne 25. listopadu 1924, a tím byly story pevně koupeny pro obchod úpadcův. Z ustanovení Šu 115 konk. řádu plyne, že smlouvy, jež uzavře správce úpadkové podstaty při dalším vedení obchodu úpadcově, jsou právními obchody úpadcovými; tento je z nich oprávněn a zavázán a stává se vlastníkem zboží, jež správce úpadkové podstaty koupil a převzal a též dlužníkem kupní ceny za ně; dlužníkem se ovšem stává jen do výše úpadkového jmění (§§ 60, 73 (1) konk. ř.), neboť tyto dluhy jsou dluhy podstaty. Po skončení konkursu ručení úpadcovo jest omezeno, pokud se týče těchto dluhů, jen do výše částí podstaty jemu vydaných (§§ 46, 47 konk. ř.; Bartsch »Konkursrecht« stránka 354—355). Konkurs byl skončen dne 14. ledna 1925. Na žalovaném bylo, pakliže zbylé úpadkové jmění nedosahovalo výše zažalované pohledávky, by v tomto směru uplatnil námitku, což se nestalo, ačkoliv při ústním jednání před soudem prvé stolice dne 19. června 1925 výslovně tvrdil, že šlo o obchod, vztahující se na úpadkovou podstatu.

Čís. 6240.

Vylákal-li nabyvatel směnky podpis vydatele, předstíraje, že jeho podpis jest pouhou formalitou, avšak přes to proti němu směnku zažaloval, může mu to žalovaný právem namítati.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, Rv II 502/26.)

K námitkám žalovaného procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejevšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody Šu 503 č. 2 a 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Odvolací soud, opakovaně důkazy svědkyní Marií Š-ovou a výsledkem stran (§ 488 c. ř. s.), zjistil, že žalobce přemluvil žalovaného Inocence Š-a, by mu podepsal směnečný blanket — pozdější žalobní směnku — výslovně prohlásiv, že Š. nic platiti nemusí, že jest to jen formalita, kterou potřebuje pro sebe, že to nic není, a že Š. jen vzhledem k tomuto žalobcovu prohlášení a v souhlasu s ním směnku podepsal. Tím jest zjištěn skutkový podklad jedné z písemných námitek žalovaného Inocence Š-a. Jde tedy jen o to, zda námitka tato má vůbec právní význam pro závazek Š-ův ze směnky, založený jeho podpisem a zda může ji s účinkem uplatniti proti žalobci. Jest přisvědčiti právnímu názoru dovolatelovu, že směnečný závazek vzniká již jednostranným jednáním, skripturním aktem, který jest nezávislým na hmotně-

právním důvodu (*causa debendi*). Rovněž jest nepochybné, že pro závazek toho, kdo směnku podepsal, jest směrodatnou jen vnější forma, i kdyby se snad při jejím uskutečnění nedostávalo pravé vůle. Než to platí jen vzhledem k třetímu bezelstnému nabyvateli směnky, neboť nesrovnávalo by se s právní povahou a účelem směnky jako papíru cirkulačního, by třetí poctivý její nabyvatel měl býti v pochybnostech o pravosti vůle osob ze směnky zavázaných, po případě nésti důsledky tohoto nedostatku vůle. Jinak jest tomu v poměru k přímému nabyvateli směnky, který na vůli vydatele směnky při zřízení skriptury působil způsobem právně nepřipustným, na příklad předstíráním, že směnka nebude proti němu zažalována, nebo, což jest totéž, že vydatel nic platiti nemusí, že jeho podpis jest jen pouhou formalitou. Jestliže tedy nabyvatel směnky takovýmto způsobem vylákal podpis vydatelův a přes to směnku proti němu zažaloval, může mu žalovaný podle čl. 82 sm. ř. právem namítati úmluvu s ním ujednanou, podle níž vůči němu ze směnky neměl býti zavázán.

Čís. 6241.

Používá-li obchodník téže firmy v různých jazycích, musí se znění firmy ve všech jazycích úplně shodovati. Rejstříkový soud jest oprávněn dáti příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného znění firmy v cizím jazyku s jejím zněním v jazyku německém.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 519/26.)

Rejstříkový soud nařídil firmě překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka. Rekursní soud nevyhověl rekursu, pokud napadené usnesení obsahovalo v sobě zároveň příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného francouzského znění firmy s německým zněním firmy, a postoupil rekurs do napadeného usnesení, pokud jím byl nařízen překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka, podle Šu 96 jazykového nařízení presidiu prvního soudu k příslušnému jednání. Důvody: Pokud příkaz, by předložen byl překlad zvoleného znění firemního v jazyku francouzském do jazyka státního, zároveň chová v sobě příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě francouzského znění firemního s německým zněním firmy, jest rekurs do tohoto příkazu neodůvodněným. Dle Šu 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. musí soukromé listiny, jichž opověď se dovolává, býti soudně nebo notářsky ověřeny a musí tudíž i prokázána býti shoda zvoleného znění firemního v řeči francouzské s německým zněním firemním. Tento průkaz může býti podán dle §§ 4, 287 cís. nař. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. zák. soudně zřízeným přísežným tlumočnickem a potvrzení takového tlumočnicka o shodě francouzského znění firemního s německým zněním firemním musí firma předložiti, ačli francouzské znění firemní zapsáno býti má do rejstříku obchodního. Ve směrech právě uvedených není rekurs odůvodněným a nebylo mu proto vyhověno. K vyřízení rekursu do usne-